

வாடிய உயிர்கள் அணைப்பாய்

ஆபிஓ பிப்போய் இட்டும்,
அருந்துதல் அருந்தியும், பின்
வாடியே இருக்கும் வயை
மக்களை, உயிர்க்கட்டத்தை,
ஓடியே அணைப்பாய் உன்றன்
மணிநீ லச் சிறகளாவ
மடுவாய் இருளே, அன்பின்
மூழ்க்கமே, உனக்கு நன்றி!

இருளின் பகலாடன இரவாடன

விண்முதல் மண் வரகைக்கும்
வியக்கும் உன் மணீ தன்னகை
கண்ணிலே காண்பனே; நீ யோ
அபிக்கபி உடையில் மாற்றம்
பண்ணுவாய் இருளே, உன்றன்
பகல் உடை தங்கச் சலேலை!
வெண்பட்டில் இராச் சலேமைலே
வலேபைப் பாடனென் சொல்வனே!

இருள், நீ ர்நிலை, கதிர், சூழல்வண்டு

'எங்குச் சலெ' கின்றாய்' என்று
பரிதியை ஒரு நாள் கட்டேனே;
'கங்குலை ஒழிக்க' என்றான்.
கபிதுசலெ தம்பி என்றனே.
அங்குன்னதைத் தொடர்ந்தான்; நீ யோ
அகல்வதாய் நினதைத் தான்; என்னே!
எங்கணும் நிறைந்த நீ ர்நீ!
அதில், 'கதிர்', சூழல்வண்டன்றோ! நீ

நீ மூத்துடை போர்த்து நின்றாய்

களளரவை வளிப் படுத்தும்
இருட்பெண்ணே, கதவை ஒன்றைக் களே;
பிள்ளைகள் தங்கினார்கள்;
பெண்டாட்டி அருகில் நின்றாள்;
உள்ளமோ எதிலும் ஓட்டா
திருக்கையில், நிமிர்ந்தனே, நீ யோ
வளெளமைமூத்துக்கள் ததைத்
போர்வையை மணீ போர்த்தே.

கொண்டையில் நிலாக் கொண்டபைப்ப

மண்முதல் விண் வரகைக்கும்
வளர்ந்த உன் உடல் திருப்பிக்
கண்மலர் திருப்பி நின்றாய்!
பின்புறம் கரிய கபந்தற்
கொண்டையில் ஒளியகை காட்டும்
கூளிர்நிலா வயிர வில்லை
கண்டனே; எனக் கலங்கும் நெஞ்சம்
மனவையின் திருமுன் சலெல்லும்!

பிறப்பும் இறப்பும்

வானொடும் நீ பிறந்தாய்!
மறுபடி, கடலில் தோன்றும்
மீன் என உயிர் உடல்கள்
விளைந்தன! எவ்விடத்தும்
நீ நிறைவுற்றாய்! எங்கும்,
பொருளுண்டலே நிழலுண்டன்றோ!
பானையில் இருப்பாய்; பாலின்
அணுத்தோறும் பரந்திருப்பாய்!

உருப்படியின் அடையாளத்தை இருள் அறிவிக்கும்

உயர்ந்துள்ள அழகு மக்கின்
இருபுறம் உறவையாய்; மங்கை
கயல் விழிக் கடையில் உள்ளாய்;
காதினில் நடுப்புறத்தும்,
அயலிலும், சில்வாய் பெண்ணின்
முகத்தினில் அடையாளத்தை
இயக்குவாய் இருளே, உன்சீர்,
ஓவியர் அறிந்திருப்பார்!

இருளே அழகின் வரே

அடக்கிதழ்த்த தாமரைப்ப
இதழ்த்தோறும் அடிப்புறத்தில்
படத்திருப்பாய் நீ! பவின
பசைஇதழ் ஒவ்வொன்றுக்கும்
தப்புகாட்டாகின்றாய்! இன்றலே,
தாமரை அழகு சாகும்!
அடத்திடும் இருளே, எங்கும்,
அனதைதுள்ளும் அழகு நீயே!

அறியாமதைதான் இருள்;
ஆனால் அதுதான் அறிவசெய்யும்

அறிவென்றால் ஓளியாம். ஆம் ஆம்!
 அறியாமை இருளாம். ஆம் ஆம்!
 அறியாமை அறிவைச் சய்யும்;
 அறியாமை அறிவால் உண்டோ?
 சிறுவனைத் தீண்டிற்றுத் தளே;
 நள ளிருள்; விளக்குத் தவே;
 நிறைவறேற நெருப்புக் குச்சி
 தடேனார்; கிடக்க வில்லை.

இருளின் பருமனை இயம்ப அரிது

பெட்டியில் இருப்பதாகப்
 பச்சினார்; சாவி இல்லை;
 எட்டப்பரே இதற்குள் தளோல்
 கொட்டப்பட்டது துடித்தார்;
 "கட்டாயம் துய்மை வணேடும்"
 என்னுமோர் அறிவு தன்னை
 இட்டளித் திட்ட நல்ல
 இருளே உன் பருமனை என்னே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>